

РЕШЕНИЕ

№ 272

гр. Благоевград, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети
октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Бункова

Членове: Божана Манасиева

Крум Динев

при участието на секретаря Мария С.-Въкова

в присъствието на прокурора В. Ст. С.

като разглежда докладваното от Божана Манасиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231200601036 по описа за 2023 година

Производството пред ОС –Благоевград е по реда на чл.313 и сл.НПК.

С Присъда №9147 от 10.07.2023 г., постановена по НОХД №27/2020г., РС-
Гоце Делчев е признал подсъдимия З. С. Х., ЕГН:*****,с постоянен
адрес-гр.*,с настоящ адрес с.*,за невинен в това,че за времето от 23.02.2015г
до 08.00ч на 24.02.2015г,в местността „*“, в землището на с.* е отнел чужда
движима вещ,а именно един брой кобила порода „*“,на стойност 1800лева,
собственост на Е. М. Д.,от с.*,от неговото владение,без негово съгласие,с
намерение противозаконно да я присвои като деянието е извършил при
условията на опасен рецидив,след като е бил осъждан за тежко умишлено
престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една
година,изпълнението на което не е било отложено по чл.66 от НК както
следва:със споразумение 933/17.03.2011 година по НОХД № 855/2010г. по
описа на РС гр. *, влязло в законна сила на 17.03.2011 година е осъден за
тежко умишлено престъпление по чл.196, ал.1, т. 2 от НК, във вр. с чл. 195,
ал. 1, т. 4, пр. 3, във вр. с чл. 194, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. а от НК, във

вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 26, ал. 1 му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години и осем месец, изпълнението на което не е било отложено по чл. 66 от НК; с присъда № 1 127/30.03.2011 година по НОХД 758/2010 година по описа на РС гр. *, влязло в законна сила на 21.07.2011 година е осъден за извършено престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 3, във вр. с чл. 194, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а", във вр. чл. 26 и чл. 20, ал. 2 от НК му е било наложено наказание 5 година лишаване от свобода и същото не е било отложено на основание чл. 66 НК, като с Определение № 624/17.02.2012 година по НОХД № 758/2010 година, влязло в законна сила на 18.06.2012 година на основание чл. 25 от НК е било определено едно общо най тежко наказание, а именно 5 години лишаване от свобода.

В хода на първоинстанционното производство, за съвместно разглеждане е бил приет граждански иск, предявен от пострадалия Е. М. Д. против подсъдимия З. Х. за сумата от 1500 лв., представляваща обезщетение за причинените в резултат на престъплението имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането като с присъдата описания граждански иск е бил отхвърлен като неоснователен.

В законовия срок е постъпил протест от прокурор при ТО-* при РП-Благоевград, с който се настоява за отмяна на присъдата, поради нейната неправилност и постановяването на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден на наказание Лишаване от свобода за срок от 2 /две/ години при първоначален строг режим. Постъпилият протест е бланкетен и въпреки предоставения от първоинстанционния съд срок за изготвяне на допълнение към протеста след запознаване с мотивите на съда, такъв не е постъпил.

В тази връзка, в съдебно заседание пред БОС, участващият по делото прокурор изразява позиция на несъгласие с протеста на прокурора от ТО-* при РП-Благоевград, тъй като е на мнение, че доказателствената съвкупност не може да обоснове осъждане по обвинението, за което подсъдимият е предаден на съд. Но застъпва позицията на съществуването на достатъчно факти и обстоятелства в обвинителния акт, които са били възприети и от съда, за прилагането на закон за по-леко наказуемо престъпление, а именно вещно укривателство по чл. 215, ал. 2, т. 4, пр. 2, във вр. с ал. 1 от НК, поради което

пледира за налагане на наказание,което да е съответно на степента на обществена опасност на въззиваемия подсъдим.

Подсъдимият З. Х. се явява лично в съдебно заседание и изразява позиция делото да бъде разгледано без защитник.Неговата защита пред първоинстанционния съд е била осъществена от адв.Г.,от когото е депозирана молба,че няма връзка с клиента си,поради което не се явява пред въззивния съд.Подсъдимият изразява становище за потвърждаване на първоинстанционната присъда ,с която е оправдан.

Съдът, като прецени изложените в протеста доводи и становището на страните и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в съответствие с изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, РС-* е събрал необходимите гласни и писмени доказателства.Въз основа на съвкупния им анализ първоинстанционният съд е приел фактическа обстановка, която макар и изложена в съкратен вид в мотивите ,напълно се възприема и от въззивната инстанция, а именно:

Подсъдимият З. С. Х. е роден на *г в гр.*,със средно образование,безработен е и е многократно осъждан/20 пъти съгласно приложената справка за съдимост/,включително и за престъпления против собствеността на гражданите като е изтърпявал и ефективно наказание лишаване от свобода.Подсъдимият е с постоянен адрес е в гр.*,но живее в с.*.

Гражданският ищец Е. М. Д. към 2015г притежавал коне,които пашували в местността „*“,намираща се в землището на с. *. На 24.02.2015 година, около 08.00 часа, свид.Л.,който е приятел на пострадалия и заедно с него отглеждали коне, отишъл да нагледа конете ,които пашували в близост до къщата му в с.* и установил, че липсва една кобила порода „*“,която е на Д.. Веднага уведомил собственика за кражбата и двамата решили да издирят кобилата като тръгнали по оставените видими следи.За целта използвали автомобил и периодически проверявали оставените следи по пътя. По този начин достигнали до пасище,където свид.К. пасял крави. Попитали го за животното и той им отговорил,че предната вечер/23.02.2015г/ около 21ч. е видял непознат за него човек да преминава с кон в посока с.Дъбница,но след

около 10мин се върнал и поел в посока гр.* ,яздейки коня без самар.Поради тази причина свид.К. помислил,че е възможно конят да е краден.К. не описал нито човека,нито коня. Свидетелите Д. и Л. решили да продължат издирването на коня по стария път за гр.П.,по който свид.Л. твърди,че имало оставени следи,но тъй като това се оказало доста трудно решили да продължат до гр.П.,преминавайки по главния/асфалтов/ път през местността „*“ .Пристигайки в гр.П.,забелязали кобилата впрегната в каруца ,водена от две момчета в посока от полето към гр.П..Собственикът Е. Д. веднага разпознал кобилата,тъй като такава порода и с такива белези кобили били рядкост. Поради тази причина двамата решили да уведомят полицията в града за оказване на съдействие,а така също се свързали с техен познат от града/свид.С./,който живеел в ромската махала на П. с молба да потърси откраднатото животно като му казали,че са подали и сигнал в полицията.Тъй като не успели да установят коня в ромската махала на гр.П. се върнали обратно.Но свид.Б. С,на когото възложили издирването на кобилата им се обадил, съобщавайки им,че е успял да я открие.Поради тази причина на следващия ден/25.02.2015г/ свидетелите Д. и Л. се придвижили отново до гр.П. с микробус,на който да натоварят намерената кобила.Кобилата,която открили в П. е била тази,която търсили,а именно унгарска порода „*“,на 14-15г.,червена на цвят,с бели гриви,с бяло петно на единия крак и с бяла точка на челото.Кобилата им била предадена от свид.Б. С.Последният открил кобилата,след като разпитал в ромската махала и от свид.Г. Я. разбрал,че баща му скоро е закупил кобила и най-вероятно това е търсената.Свид.С. обяснил,че кобилата е крадена и собственикът я търси,поради което му била предадена от свид.Г. Я..

От събраните гласни доказателства –показанията на свидетелите М. Я. и Г. Я./баща и син/ се установява,че кобилата е била продадена на свид.М. Я. от подсъдимия по делото.Последният е продал кобилата на свид.М. Я. като в замяна получил от него лек автомобил и пари.Свид.М. Я. сочи,че подсъдимият не е заявявал,че кобилата е крадена,последният не му е казвал нищо по този въпрос.След като свид.М. Я. върнал кобилата на собственика й,си потърсил обратно лекия автомобил от подсъдимия Х., обяснявайки му,че кобилата е взета от собственика й,на който факт Х. не реагирал по никакъв начин и не се възпротивил на връщането на лекия автомобил.

Показанията на свид.Г. Я. съдържат същите данни,които са изложени и в показанията на неговия баща-свид.М. Я. относно осъщественият бартер.Свидетелят сочи,че според него животното не се е чувствало добре-„не е могло да ходи,може би защото е изминало доста път“.Докато показанията на бащата му по отношение състоянието на животното са в обратна насока-твърди,че когато закупил животното, последното изглеждало добре.

Тъй като свидетелите Г. и М. Я.и разбрали от свид.Б. С,че кобилата е крадена и собственикът си я търси,свид.Г. Я. му я предал.Последният обаче не е станал свидетел на купуването на кобилата от баща му,за това е разбрал от него.“Кобилата беше предадена на баща ми ,но аз тогава не присъствах на този момент,на бартера.Когато дойде кобилата у нас,същата вечер не съм виждал подсъдимия.Разбрах от баща ми,който ми каза,че е взел кобилата от него.“

При предаването на животното на неговия собственик-свид.Д., състоянието на животното било изключително тежко-изнемощяло и силно треперещо и при качването в микробуса паднало.Когато пристигнал в с.*, гражданският ищец заявил кобилата като преди това я изтрил,за да се затопли,но за един ден умряла,мъчена от силна треска. Свидетелите обясняват състоянието на кобилата с факта,че нощта,в която е била открадната е валил силен дъжд,а животното е вървяло от с.* до гр.П.,яздено от извършителя.

В хода на досъдебното производство е била назначена оценителна експертиза установяваща стойността на кобилата от 1800 лева.

Следва да бъде отбелязано ,че подсъдимият З. С. Х. напълно отрича съпричастността си към извършеното престъпление. В този смисъл отрича изобщо да е предоставял на свид.М. Я. кобила и да е правил бартер в тази връзка.Заявява,че действително е купил лек автомобил от свид.Я.,но на изплащане. Търсил пари на заем от негови познати,но те му отказали и поради тази причина Я. си потърсил колата обратно и той я върнал.

Тази фактическа обстановка ,установена от първоинстанционния съд,се възприема и от въззивната инстанция като правилно установена и подкрепяща се от събраните по делото доказателства и доказателствени

средства. Първият съд,макар и да не е анализирал противоречивостта в показанията на свидетелите,респ. на подсъдимия и свидетелите Г. Я. и М. Я.,в показанията на които единствено се съдържат данни относно съпричастност на подсъдимия към коментираното деяние, все пак е достигнал до правилния извод,изведен на базата на проведени очни ставки между подсъдимия Х. и свидетелите Г. и М. Я.и,че „кобилата е била предложена от подсъдимия на свид.М. Я. в гр.П. за бартер,в дните непосредствено след като същата е изчезнала от мястото,на което е била оставена от собственика“.

В тази връзка очевидно първоинстационния съд правилно е кредитирал с доверие показанията на свидетелите Г. Я. и М. Я. като последният свидетел изрично посочва ,че кобилата му е била предадена от подсъдимия З. Х.,в замяна на която е дал лек автомобил и пари. От показанията на свид.Г. Я. се установяват същите факти,но конкретизира и сумата платена от баща му/300лева/,предоставени едновременно с лекия автомобил.Показанията на останалите свидетели не съдържат конкретни уличаващи подсъдимия факти,а са свързани с търсенето и намирането на откраднатото животно.Така свидетелите Д. и Л. обясняват кога са установили липсата на животното и пътя,който са изминали за неговото намиране,тръгвайки от с.*, проследявайки оставените следи и решавайки да тръгнат за гр.П.,където при влизане в града забелязали кобилата впрегната в каруца.Именно поради тази причина се свързали със свой познат-свид.Б. С,когото помолили за съдействие относно намирането на животното в ромската махала на гр.П..Показанията на свид.С. съдържат данни единствено относно намирането на кобилата като от свид.Г. Я. е разбрал,че баща му е закупил скоро кобила,поради което е предположил,че е възможно това да е търсената кобила.Показанията на свид.К. не съдържат факти от значение за обвинителната теза,тъй като последният не описва нито коня,нито човека, който го е яздил.Показанията му установяват пътя на движение на кон, язден от непознат човек в посока гр.*.

Липсват основания, които да мотивират въззивния съд да промени направените в първоинстационния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване. Пред настоящата инстанция не е провеждано допълнително съдебно следствие, тъй като

въззивната инстанция е счела, че са събрани в необходимия обем и пълнота доказателства, от които делото да е изяснено пълно и всестранно, както от фактическа, така и от правна страна и не са налице основания за промяна на приетите от първата инстанция факти.

Правилно първостепенният съд е отчетел, че по делото не са налице никакви доказателства, дори и косвени, от които да може да се направи обоснован извод, че с поведението си подсъдимият З. Х. е осъществил престъплението, за което е обвинен-кражба, представляваща опасен рецидив. Същността на престъплението кражба е отнемане на чужда движима вещ от владението на друго, без негово съгласие, с намерение противозаконно да се присвои. Казано по друг начин, кражбата може да се дефинира като престъпно отнемане на вещи и се явява типично резултатно престъпление против собствеността. От приобщените по делото доказателства няма нито едно такова, водещо към извод, че подсъдимият е осъществил елементите на изпълнителното деяние на визираната правна норма, а именно прекъсване на досегашното владение върху кобилата от една страна и от друга страна, установяване на свое владение. Липсват гласни доказателства, които да установяват престъпното отнемане на кобилата от страна на подсъдимия З. Х. В тази връзка следва да се отбележи, че гражданският ищец Д. и свид. Л. също не посочват подсъдимия като потенциален извършител на кражбата на животното. Последните не изразяват каквото и да било съмнение или предположение в авторството на кражбата. Липсват доказателства, които да установяват начина, по който кобилата е преминала във фактическата власт на подсъдимия Х., който я предава на свид. М. Я. в замяна на автомобил.

Не се констатира по никакъв начин и наличие на субективната страна на вмененото престъпление /пряк умисъл/, включително и на специалния субективен признак, а именно не се установява нито едно действие от страна на подсъдимия З. Х., което да се явява индиция за намерение кобилата да бъде присвоена. Напротив, от показанията на свид. М. Я., който е закупил кобилата се установява, че подсъдимият Х. не му е казал, че кобилата е крадена и не е негова. Последният не е разбрал, че кобилата, която купува не е на подсъдимия.

Оценката на събраните и надлежно приобщени доказателства от първостепенния съд води до пълно солидаризиране на тази инстанция с

установената фактическа обстановка и изложените правни изводи. Въпреки проведеното обстойно съдебно следствие, нито прокуратурата, нито съда са установили такива доказателствени източници, които да съдържат факти относно действия по отнемането на кобилата, осъществени от подсъдимия З. Х.. Между впрочем, такива факти липсват посочени и в обвинителния акт. В случая недостатъкът на обвинението за „кражба“, осъществена от подсъдимия З. Х. произтича от недостатъчната фактология, съдържаща се в обвинителния акт. В него липсва каквото и да е описание на действия ,с които подсъдимият Х. да е извършил отнемането на кобилата порода „*“ от собственика Й. Е. Д..

Въззивният съд не възприе и позицията, изразена от участващия по делото прокурор в съдебното заседание пред БОС относно съществуването на достатъчно факти и обстоятелства в обвинителния акт, на базата на които следва да бъде приложен закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление, а именно вещно укривателство по чл.215, ал.2, т.4, пр.2, във вр. с ал.1 от НК, поради което пледира за налагане на наказание, което да е съответно на степента на обществена опасност на въззиваемия подсъдим.

В тази връзка съдът намира следното: Съгласно Тълкувателно решение № 57 от 4.XII.1984 г. по н. д. № 13/84 г., ОСНК - "Изменението на обвинението е съществено, когато събраните на съдебното следствие доказателства изменят фактическите обстоятелства на деянието в обвинителния акт и дават основание за прилагане на закон за същото, еднакво, по-леко или по-тежко наказуемо престъпление, по което подсъдимият не се е защитава." и "Фактическите обстоятелства, обуславящи обвинението, се съдържат в обвинителния акт. Когато на съдебното следствие се установят обстоятелства, които имат значение за определяне фактическия състав на престъплението, но не са посочени в обвинителния акт и по тях подсъдимият не се е защитава, защото не са му били предявени по надлежния процесуален ред, налице е изменение на обвинението. Дали то е съществено, или несъществено се решава във всеки конкретен случай. Изменението е съществено, когато установените на съдебното следствие нови обстоятелства изменят фактическия състав на описаното в обвинителния акт деяние, за което подсъдимият е бил предаден на съд и сочат на основание за прилагане на закон за същото, еднакво, по-леко или по-тежко наказуемо престъпление, по което той не се е защитава." На фона на приетото в Решение № 638/ 2009г

по к.д.№ 687/2008г на ВКС на РБ и Решение № 81/2009г по н.д.№ 18/2009г на ВКС на РБ и цитираното Тълкувателно решение следва да се прецени в настоящия случай дали има съществено изменение в обстоятелствената част на обвинението по смисъла на чл.287 НПК.В тази връзка е необходимо да се отбележи, че под обстоятелствена част на обвинението следва да се има предвид онази съвкупност от обстоятелства, които прокурорът е изложил в обвинителния си акт и съответствието им на определен състав на престъпление. Задължението за повдигане на ново обвинение по чл.287,ал.1 НПК възниква, когато на съдебното следствие се установят основания за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението. Ще е налице такова съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, когато се установяват нови обстоятелства, които не са описани в обвинителния акт и допълват по такъв начин обстоятелствената съвкупност, че се налага приложение на друга диспозиция от специалната част на НК. В резултат на това е възможно да се налага приложение на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление ,или за по-тежко наказуемо такова. Последното е самостоятелно основание за повдигане на ново обвинение и без съществено изменение на обстоятелствената част. Всяко обстоятелство, което се установява на съдебното следствие и не е било предявено на подсъдимия с обвинителния акт, като същевременно дава основание да се приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление дава пълно основание да се приеме, че е налице съществено изменение в обстоятелствената част на обвинението. Това понятие - съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението - е пряко свързано с правото на защита и следва да се преценява винаги и в този аспект. Това е и смисълът от повдигане на ново обвинение, за да може да знае подсъдимия по какви обстоятелства е обвинен и съответно следва да се защитава. Ако обаче от обстоятелствената съвкупност по обвинителния акт отпадат съставомерни обстоятелства/ не се доказват в хода на съдебното следствие/ то няма пречка, ако останалите такива/доказани в хода на съдебното следствие/ изпълват диспозицията на друго престъпление, което не е по-тежко наказуемо, да се постанови присъда с приложение на тази друга норма на НК. Само е необходимо да се направи уточнение, че доказателствената съвкупност включва не само фактите от обективната осезаема действителност, но и тези от вътрешния мир на дееца, които са

неосезаеми, но са от съществено значение за квалифициране на деянието.

На фона на горното следва да бъде отбелязано, че съдът не разполага с правомощие да приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление без изменение на обвинението по реда на чл.287,ал.1 НПК от страна на обвинителната власт.И това е така,тъй като предложената от прокурора квалификация по чл.215,ал.2,т.4,пр.2,във вр. с ал.1 от НК,а именно вещно укривателство,представляващо опасен рецидив е по-тежко наказуемо престъпление/предвиждащото се за него наказание е Лишаване от свобода от три до десет години и Глоба от 5 000лв до 10 000лв/ при съществуващо обвинение по чл.196,ал.1,т.1,във вр. с чл.194,ал.1 от НК,във вр. с чл.29,ал.1,б.“а“ НК,за което се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 2 до 10 години.

Освен това за пълнота на изложението,ако следва да се прецени дали диспозицията на престъпление „вещно укривателство“ се изпълва от обстоятелствата описани в обвинителния акт,в принципен план няма пречка да се преквалифицира деянието, тъй като не е налице съществено изменение в обстоятелствената част на обвинението. Ако някой фактически елемент обаче липсва и се установява за първи път на съдебното следствие, то не е процесуално допустимо да бъде осъден подсъдимия по чл.215 от НК без изменение на обвинението по реда на чл.287,ал.1 НПК. Елементите на състава на престъплението по чл.215 НПК са :1. укриване,придобиване и спомагане на бъдат отчуждени чужди движими вещи; 2.знание или предположение у подсъдимия, че тези вещи са придобити чрез престъпление; 3.всяка от трите форми на изпълнителното деяние следва да е извършена с цел набавяне на имотна облага за себе си или за друго.За да бъде преценено дали обвинителния акт съдържа факти по отношение на посочените елементи от фактическия състав на престъплението „вещно укривателство“ следва да бъде отбелязано,че действията на подсъдимия З. Х. са описани в две изречения в обстоятелствената част на обвинителния акт :“Свид.Я. разказал,че преди известно време при баща му –свид.М. Я.,в гр.П. е дошъл обвиняемият З. Х.,по прякор „Тони“.Обвиняемият му предложил да направят бартер.Обвиняемият Х. предложил кобила за неговия автомобил.Свид.М. Я. харесал кобилата и се съгласил на бартера.“.От изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт се съдържат единствено данни за това,че кобилата,която е

била предмет на разследваното престъпление се е намирала във фактическата власт на подсъдимия Х.,но по какъв начин последната е попаднала в неговата фактическа власт не се сочи,т.е липсват описани действия по придобиване, укриване или спомагане/подсъдимият да помага на извършителя/ да бъде отчуждено животното.Още по-малко от описаната фактология може да бъде направен извод за знание или предположение у подсъдимия ,че кобилата е придобита в резултат на престъпление.Доказателства по отношение на субективната страна на престъплението не са събрани и в хода на развитото се съдебно производство,тъй като лицето,което е придобило кобилата изрично сочи,че подсъдимият Х. не му е казал,че кобилата е крадена и изобщо не е ставало въпрос за това.Единственият факт,който се установява в производството е,че в резултат на извършената замяна,подсъдимият Х. е получил лек автомобил срещу предоставената от него кобила.

На фона на горното,въззивният съд в рамките на правомощията си по чл.337,ал.1,т.2 НПК не би могъл да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление /по чл.215 от НК/в рамките на фактическите положения, предложени от прокурора в обвинителния акт,тъй като ще е налице съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението.Предвид липсата на направено изменение на обвинението пред първата инстанция по реда на чл.287,ал.1 НПК в посочения по-горе смисъл,то присъдата на РС-*,с която подсъдимият З. Х. е признат за невинен следва да бъде потвърдена.

Присъдата следва да бъде потвърдена и в частта,с която предявеният граждански иск от пострадалия Е. М. Д.,от с.* за сумата от 1500 лева представляваща обезщетение за причинените имуществени вреди от престъплението,ведно със законната лихва от датата на деянието е отхвърлен като неоснователен.Основанието на гражданския иск е деянието на подсъдимия ,което е предмет на обвинението.За да бъде уважен обаче,не е достатъчно това деяние да е довело до причиняване на вреди,а е необходимо да се установи,че е извършено от подсъдимия.След като не е доказано по несъмнен начин участието на подсъдимия в инкриминираното деяние и е постановена оправдателна присъда поради недоказаност на обвинението,че подсъдимият е автор на кражбата,от която се претендира обезщетение за причинени на собственика имуществени вреди не е налице осъществен от подсъдимия деликт,от който да произтичат негови задължения по

гражданската претенция на пострадалия.

Въззивната съдебна инстанция, при направената цялостна служебна проверка на присъдата на РС-*, не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяната ѝ, поради което същата следва да бъде изцяло потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл.338 ,във вр. с чл.334,т.6 от НПК, Благоевградският окръжен съд, II въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 9147/10.07.2023г. постановена по НОХД № 27/2020г. по описа на РС-Гоце Делчев.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____